

tôi. Riêng bông hồng lớn nhất tiên tiến gần mặt tôi, tự nhiên mỗi cánh hoa từ từ biệt khỏi đài hoa, vết son hình trái tim đỏ thâm như máu nỗi bật trên nền trắng muốt của mỗi cánh hoa, khi cánh hoa cuộn cùng rời đài hoa, vết son hình trái tim trên cánh hoa trắng ngần dột nhiên đổi thành giòng máu đỏ y hệt giòng máu trào trên nền ngực trắng của Slao Chi Mai ngày nào, thè ròi, ...nàng Slao Chi Mai cưỡi tui và đẹp hơn bao giờ hết hiện ra, dỗ hai tay ra phía trước tiên lai tôi và ... ôm chầm lấy cô tôi".

Tôi ú Ồ, ú Ồ....

- Cậu Nam ơi! sáng bạch rồi, mời cậu dậy, sắp hàng đi ăn sáng.

NHƯNG Ý NGHĨ VĂN VỎ

Một Ai Hữu Công Chánh.

Tôi là một kẻ may mắn được sống gần bốn năm trong Thiên Đường Cộng Sản. Đúng là may mắn. Bởi chỉ gần bốn năm thôi chứ không phải mươi năm, hai mươi năm, hay trọn nửa cuộc đời cõi lại. May hơn nữa là tôi học được bài học thực tế, để thay đổi toàn bộ nếp suy tư. Cộng sản phô diễn cái xấu xa tột cùng, mà một người có trí thông minh bình thường khó mà tưởng tượng nổi. Tự cổ chí kim, chưa có một cuốn sách nào nói đến thứ bẩn thỉu, bẩn tiện, mà đám Cộng sản Việt nam đang áp dụng. Đúng là đỉnh cao của thứ trí tuệ vô liêm sỉ, ngu dốt, thoái hóa, tàn bạo. Cộng sản Việt nam học hết tất cả thứ tinh túy của xấu xa do Cộng sản Tàu, Cộng sản Nga truyền lại. Cộng thêm cái xấu xa độc đáo do bê lũ trung ương dâng sáng tạo ra.

Tôi rút được một kết luận gọn và ngắn: "Không có chuyện xấu xa nào không thể xảy ra" Cái óc thuần lý của tôi hoàn toàn sụp đổ. Trên lý luận đúng thì thực tế không hẳn đúng. Chuyện hoang đường đến đâu cũng có thể xảy ra. Toán học cũng có thể sai. Vật-lý học cũng chỉ đúng trong giai đoạn nào đó thôi. Không phải tôi hóa ra bi quan, mà lại là vô cung lạc quan. Ở đâu tôi cũng thấy mình sung sướng, hạnh phúc. Buổi sáng mưa đông đồng hồ thức tôi dậy lúc năm giờ. Trời lạnh như cắt, bên ngoài tuyết rơi trắng cả trời đất, gió hú ào ào. Tôi phải với vã xuống đường cầm cây cao tuyết đánh vật với bốn tám kieng xe. Cạy, nạo, dập, cà, mất chưng mươi lăm đèn hai

mười phút mỗi có thể tạm gọi là xong. Mở máy xe để đó, chạy ngược lại vò nhả pha tră, ăn điểm tâm, rồi lái xe đi. Đường tròn lồng xe chạy rẽ rẽ, lở tay lái một chút là hy vọng thấy ông bà nói cõi âm. Hai bên đường đủ các loại xe lật nãm ngổn ngang. Thế nhưng trong lồng tôi bao giờ cũng rộn rã những niềm vui. Bởi tôi đang sống một cuộc đời tự do. Không phải đang ở trong nhà tù Cộng sản, không phải đang nôm nớp lo sợ bị bắt, bị công an gởi giấy mời cho biết lý do sau. Tôi nghĩ rằng, tôi đang đi đến số để làm việc, một giờ làm việc được lai lai hơn hai tháng lương của cộng sản trả cho một phó tiến sĩ đi học bảy tám năm từ Nga xô về. Tên phó tiến sĩ kia còn phải cẩn rằng làm nhiều điều ngu dốt, không co quyền than van kêu ca chi cả. Lại phải làm một thứ vẹt nhai lại những điều láo khốet mà đãng đãng phía ra. Biết là láo mà cũng phải nói ngon lành như nói chuyện thật. Đó là chưa kể thân phận Nguy như tôi, còn phải chịu biết bao nhiêu điều khó khăn nhiều khê hăng ngày. Bất cứ chuyện gì cũng bị hạch hỏi, ý kiênnào cũng bị nghi ngờ. Ông công đoạn dõm ngó, phông tó-chúc cho người dỗ xét, ghi nhận các tư tưởng cho là lệch lạc, chua giác ngộ cách mạng. Nhiều lúc chúng sai đi công tác xa hăng trãm cây số, không cho một phương tiện nào, phải tiễn lưng gạo bị mang theo. Đi đường còn bị hạch hỏi, hăm dọa giam giữ. Nơi đây, tôi đến số mưa đông có máy sưởi, mùa hè có máy lạnh. Vừa làm việc vừa uống cà phê, trà, nhai bõm bõm các thức ăn khô. Thỉnh thoảng ngồi thưòng lên trên bàn kể chuyện tiêu lâm. Chẳng có thằng nào là nguy thằng nào là cách mạng cả. Tất cả đều đi làm kiêm cùm. Cứ nghĩ thế là lòng tôi rộn rã không biết bao nhiêu niềm vui tràn ngập. Nhiều lúc thấy tôi vừa làm việc vừa cười một mình, những người chung quanh hỏi tôi cười chuyện gì. Tôi trả lời là tao đang sung sướng nên cười. Tao đang có tự do, đang làm việc với túi mây, mà túi mây không phải là cộng sản. Thế thì sao không vui được? Bởi khi cũng có nhiều đứa gây sự rắc rối, làm mình bức mình lấm, nếu là Mỹ chính công thì chúng gây sự, chửi bới àm lên, hoặc đánh nhau, hoặc ức quá bõ việc. Mỗi khi gặp chuyện như vậy, tôi sức lực nhõ tới mây anh chàng cộng sản bên nhau, thi bao nhiêu tức bức đều tiêu tan cả. Bởi nếu đem so sánh, thi mây chuyện rắc rối này chẳng nhẽ nhõ chi cả. Mây anh chàng ở đây còn tốt gấp trăm lần các anh cộng sản. Rồi đang bức mình mà tôi thấy lồng

khoan khoái và mỉm cười.Không giận ai cả,không thèm gay gắt với ai.Ai cũng tốt cả,nếu đem ~~sản~~^{sản} so với cộng sản,mình giận họ thì hóa ra mình là kẻ không biết điều chăng.Nhưng người làm việc chung hồi tôi tại sao khi nào mày cũng O.K cả.Chẳng có khi nào mày than phiền chuyện gì?Tôi cười nói,bởi vì những chuyện mà chúng mày cho là tệ,thì còn tốt gấp chục lần chuyện tốt trong xứ cộng sản.Mày thử dám tao hai dám,xem tao có làm gì mày không? Tao sẽ bỏ đi nơi khác,và khi nào mày bình tĩnh lại,tao sẽ nói cho mày nghe và chắc chắn mày sẽ xin lỗi tao và chăng bao giờ mày dám dụng đênh tao nữa.Mày tưởng tao hờn nhát chăng? Mày cứ thử kêu một thang cộng sản đến đây tuyên truyền,xem tao có dám nó đỡ ruột ra không? Ở tù tao xem như nghỉ mát có người nuôi.Chết thi cũng xem như về(go home) Bởi nếu không chết sớm thi bảy tám chục tuổi cũng phải chết.Tao đã sống một thời gian với một lũ người tôi tệ,nay tao thấy ai cũng tốt hơn chúng cả,nên tao luôn rán giữ hoa khí.Nhưng ngày khó khăn nhất của công ty,gần như phải đóng cửa,mọi người hoang hốt lên.Tôi vẫn vui vẻ bình thường.Chúng nó vô cùng ngạc nhiên.Có chi mà phải lo cho khổ thân? Tôi ra đi với hai bàn tay trắng,đi tìm tự do,với mong ước được làm cu li để đổi lấy tự do.Không có điều kiện sống nào là tôi tệ cả,khi tôi còn có tự do.Nhưng khi việc số đồn dập mệt nhọc,làm việc một ngày mười tiếng,mười hai tiếng,thể xác tinh thần rồi rã.Bỗng sức nghỉ hôm nay ta làm việc cho ta,cho gia đình ta,cho bã con bạn bê đang đau khổ nỗi quê nhà,bao nhiêu mệt nhọc tiêu tan.Tôi thấy mình khỏe lại như ngủ dậy tẩm xong.Buổi chiều tàn số về nhà.Trời tối om,đuông xa,tuyết đổ,không gian mịt mù.Tôi thấy hạnh phúc lạ lùng,hạnh phúc cuộn cuộn như tung đợt sóng đang lên trong hồn.Ta đang ở ngoài vòng kiềm tỏa của cộng sản.Ta đang có tự do.Ta muốn đi đâu thì đi,mày giờ về cũng được,chẳng cần phải khai báo công an phuông khóm nào cả.Đêm nay về thang nhà,chẳng phải bị kêu đi họp tổ dân phố nghe tụi ngu dốt nói dọc,nói láo.Đối khi chúng hăm dọa đuổi ra khỏi nhà,đưa đi kinh tế mới.Ban đêm ở đây ngủ yên giấc.Biết rằng sáng mai thức dậy đi làm.Trong xứ cộng sản,đêm năm nghe chó sủa cũng hồi hộp,nghe tung buốc chân đi ngoài đuông cũng rồn rộn.Mỗi sáng chủ nhật năm rán trên giuong tôi như thâm,sáng nay không phải cầm chổi xuống quét đuông dưới con mắt dom ngó của con mèo cộng sản ở lân cận.Tôi nhớ có lần tôi ăn mặc

hồi đăng hoang một chút, nghĩ là bỏ áo vào quần, áo quần có ủi thăng nếp, vừa đạp xe ra, gấp tén công an khu vực, hẵn đi theo tôi. Hồi đó mới đi cải tạo về, thật là khiếp. Tôi không ghé nhà người bạn mà tôi định đến, ló có chuyện gì lôi thôi phiền lụy tới bạn bè tôi nghiệp. Tên công an cứ theo tôi suốt mấy con đường. Tôi ghé vào nhà một tên cán bộ công sản để tránh sự theo dõi. Tên cán bộ là bạn từ thời trung học. Hắn nói chúng tôi thiêu qua cám để dứt bỏ thành phố, về miền kinh tế mới làm lại cuộc đời. Một cuộc đời nhiều hứa hẹn cho tương lai. Hắn nói ngày trước sống tại ba biến giới chúng hắn cõi sống được. Tôi hỏi hắn cả miền Bắc không bô thí cho chúng hắn được hạt gạo nào chăng. Hay cả miền Bắc đang đói. Hắn nhìn tôi giận dữ như con ác thú. Mấy năm vāo bùng, lông hắn chỉ chất ngất hận thù. Miệng hắn nói toàn điều dốc láo. Một con người cõi chút sỉ diện sẽ chẳng bao giờ nói những điều trở trên như vậy.

Có những ngày tôi ra bờ sông, ngồi dưới bóng mát một gốc cây nhiều giò, tôi yên lặng hưởng cái hạnh phúc to-tát mà mình đang có. Hạnh phúc thật là đơn giản. Hạnh phúc không phải là cái bóng mà khó bắt gặp, như ngày xưa học trường học thầy giáo bắt làm luận văn. Bài học cộng sản cho tôi biết rõ giá trị đích thực của cuộc sống. Ngày xưa tôi thường ưu tư, thường nghĩ đến những người đang bất hạnh trong xã hội. Không khi nào tôi thấy trọn vẹn niềm vui. Mỗi khi vui chơi, nghĩ đến người khác, trong lòng thấy xâu hổ. Trước kia, khi thấy mình chịu bất công lồng tôi bùng bùng giận và quyết đập đổ bất công bằng mọi giá. Hùng hổ đấu tranh. Bây giờ bị đối xử bất công, tôi thầm nghĩ cõi công bằng hơn cộng sản cả trăm lần. Không việc gì mà phải bất bình. Tôi biết và quen nhiều người trốn thoát khỏi các xứ cộng sản như Nga Sô, Ba Lan, Tiệp khắc, họ kẽ chuyện, thì ra cộng sản nào cũng lấy sự lao động khổt lúa bắp nhân dân làm quốc sách. Thế mà, chúng còn lúa mì được rất nhiều quốc gia trên thế giới. Nga Sô nuốt dân từ xứ này qua xứ khác, thế giới tự gio không cách nào phai bấy được sự lúa bắp của cộng sản. Thanh niên ở nhiều nước chậm tiến vẫn còn ôm giấc mơ thiên đường cộng sản. Họ còn đấu tranh cho cộng sản, ở Nam Mỹ Châu, có nhiều cộng sản. Họ còn đấu tranh cho bùng binh để hy vọng mai kia chiến linh mục cõi chiến đấu trong bùng binh để hy vọng mai kia chiến thắng, lập chế độ cộng sản trên đất nước họ. Phần tôi, cộng sản đã cho tôi một bài học quý giá. Bài học đó, tôi không thể khu khu giữ lấy một mình. Bất cứ khi nào có dịp, tôi cũng nói cho những người chung quanh tôi biết được thế nào là cộng sản. Bê dung ai mở mang

gì nữa.Tôi đã nói chuyện với nhiều người bạn Nam Mỹ,nhiều người bạn châu Phi.Họ hết mõ mang về một dãi sông no âm công băng khi tôi hỏi họ:Nếu mỗi giờ làm việc họ chỉ trả cho anh năm mươi xu mà thôi, còn ra thì để vào quỹ chung mà anh chẳng bao giờ được thấy minh trực tiếp hưởng,thì anh có cõn hăng hái,thích thú làm việc hay không.Anh nào cũng lắc đầu.Dùng nhiên kinh tế trong xú' cộng sản thuật lui chậm tiến là điều không có gì để ngạc nhiên cả.

Trong xứ cộng sản,nhà nước muôn thu vét thật nhiều,muôn cũng cố chính quyền băng đúc tài,lao tù, công an,cám đoán mọi thứ nhân quyền cơ bản.Nhân dân chẳng ai cõn hứng thú làm ăn,hứng thú sống.Con người bị hạ xuống hàng thú vật.Suốt đời chỉ băn khoăn đến nhu cầu hạ đẳng nhất,là làm sao cho cái bao tử bớt xốn xang.Thoát ra khỏi xứ cộng sản,tôi được thực sự làm người một lần nữa.Niềm sung sướng tràn ngập lâng lâng trong tôi khi hôn một tháng dài ngủ dưới gốc cây dừa trên bãi biển.Nhiều ngày mưa,nhiều đêm ướt át,nhưng niềm vui vẫn luôn luôn tràn đầy.Bởi tôi sắp có tự do.Tự do quý báu lắm.Khi đang có tự do,người ta ít khi nhận thức được.Tự do nhũ súc khỏe,khi mất đi mới biết là quý báu.Tôi là một người sung sướng.Tôi chắc chắn vậy.Tôi sung sướng hơn nhã tý phú Mỹ.Bởi tôi cảm nhận được những hạnh phúc rất nhỏ mà tôi đang có.Tôi không có những âu lo về đời sống,về tiền bạc,về thị trường chứng khoán,về tình hình kinh tế,về chiến tranh thứ ba.Với tinh thần "biết đủ"(tri túc) tôi thấy minh như một ông tiên nho nhỏ.Tự ví minh là tiên tôi không hề thẹn chút nào.Một kẽ tha hương đi làm lao động mà dám xem minh là tiên, chắc nhiều người cho rằng tôi quá chủ quan chẳng? Không, tôi không chủ quan mà cũng không bi quan.Tôi chỉ đánh giá đúng với những gì tôi đang cảm nhận, đang nắm trong tay.

Miền tuyêt giá 1982